

РЕШЕНИЕ

№ 2551

гр. София, 15.05.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 06.03.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **13443** по описа за **2019** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на юрк. Г. Б., като пълномощник на ТЕРИТОРИАЛНА ДИРЕКЦИЯ - С. на Националната агенция по приходите (ТД на НАП), срещу РЕШЕНИЕ от 23.10.2019г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 96^{-ти} състав по н.а.х. дело №1707/2019г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалваното съдебно решение, като постановено в противоречие с материалноправните норми. Оспорва като неправилен извода на районния съд, че по делото липсват доказателства, от които да е видно, че дружеството е осъществявало дейност по смисъла на Закона за счетоводството (ЗСч.). Поддържа, че съобразно чл.38, ал.9, т.2 ЗСч. предприятия, които не са осъществявали дейност през отчетния период, декларират това обстоятелство с декларация, която се публикува в срок до 31 март на следващата година. В този смисъл сочи, че по преписката няма приложена декларация и данни за подадена такава по смисъла на чл. 38, ал. 9, т.2 от ЗСч., с оглед на което не може да се приеме, че дружеството не е извършвало дейност през 2017г. В допълнение посочва, че по делото са приложени справки, от които е видно, че за 2017г. в дружеството има назначени лица по трудов договор, за които има подадени Декларации Обр.1- за работници и служители,

осигурени за всички социални рискове. Прави искане да бъде отменено обжалваното съдебно Решение и по същество да бъде потвърдено Наказателното постановление (НП) №393739-F407176 от 07.01.2019г., издадено от директора на офис „М.“ при ТД на НАП. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя, оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител адв. Г. поддържа, че обжалваното съдебно решение е правилно и не са налице сочените касационни основания за неговата отмяна. Подробни съображение излага в представения по делото отговор от 28.11.2019г.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор Ю. от Софийска градска прокуратура, дава мотивирано заключение за основателност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени доказателствата събрани по делото, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С НП №393739-F407176 от 07.01.2019г., на ответника по касация [фирма], на основание чл.261, ал.1 от Закона за корпоративно подоходно облагане (ЗКПО), е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 000 (две хиляди) лева за това, че при извършена на 14.09.2018г. проверка в информационната система на НАП, е било установено, че дружеството не е изпълнило задължението си да подаде декларация по чл.92, ал.1 ЗКПО, за календарната 2017г. в законоустановения срок до 02.04.2018г. /31.03.2018г. - неработен ден/, с което е нарушил разпоредбата на чл.92, ал. 2 ЗКПО.

С процесния съдебен акт е ОТМЕНЕНО НП №393739-F407176 от 07.01.2019г.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл.47, ал.2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), който е бил предявен на нарушителя. При издаване на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компрометират отразените в него фактически констатации. Както в АУАН, така и в оспореното НП ясно и недвусмислено са описани нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Въз основа на събраните доказателства първостепенният съд е приел, че ответникът по касация [фирма] не е извършил вмененото му нарушение на чл.92, ал. 2 от ЗКПО, тъй като съобразно разпоредбата на ал.4 ЗКПО (изм. ДВ., бр.92/17.11.2017г. в сила от 01.01.2018г.) не е имал такова задължение, поради което неправилно е била ангажирана административно-наказателната му отговорност.

Тези изводи се споделят от настоящия решаващ състав.

Съгласно разпоредбите на чл.92, ал.1 и ал.2 ЗКПО, данъчно задължените лица, които се облагат с корпоративен данък, подават годишна данъчна декларация по образец за данъчния финансов резултат и за дължимия годишен корпоративен данък, като годишната данъчна декларация се подава в срок до 31 март на следващата година в ТД на НАП по регистрацията на данъчно задълженото лице.

За да е налице към 02.04.2018 г. нарушение по чл.92, ал.2, вр. ал.1 от ЗКПО, вр. чл.3, ал.2, вр. ал.1 от ЗАНН, следва да се докаже, че 1) жалбоподателят е лице, което се облага с корпоративен данък; 2) през календарната 2017г. дружеството е осъществявало дейност по смисъла на Закона за счетоводството и 3) до 02.04.2018г. (доколкото 31.03.2018г. е бил неработен ден) не е подал годишната данъчна декларация за 2017г. в съответната ТД на НАП.

В конкретния случай, наказаното дружество не оспорва факта, че не е подало декларацията по чл. 92, ал. 2 от ЗКПО за календарната 2017 г., както в законоустановения срок, така и до издаване на наказателното постановление. Спорно по делото е налице ли са предпоставките за приложение на ч. 92, ал. 4 от ЗКПО, т.е. осъществявана ли е или не дейност по смисъла на Закона за счетоводството. С оглед нормата на чл. 92, ал. 4 от ЗКПО, действаща към датата на деянието 02.04.2018 г., според Софийският районен съд, следва да се докаже по несъмнен начин, че [фирма] е осъществявало дейност по смисъла на Закона за счетоводството през 2017 г. След като такива доказателства не са представени, не е доказано осъществяване на административното нарушение, за което е наложена оспорената имуществена санкция.

Изцяло се споделят от настоящата инстанция изложените в решението на въззивна инстанция мотиви. Според настъпилите изменения в чл. 92, ал. 4 от ЗКПО, в сила от 01.01.2018 г. годишна данъчна декларация и годишен отчет за дейността не подават данъчно задължените лица, които през данъчния период не са осъществявали дейност по смисъла на Закона за счетоводството. Следователно, за да се приеме за осъществен състава на нарушението по чл. 261, ал.1 от ЗКПО, а именно: извършено административно нарушение, изразяващо се в неподаване или в неподаване в срок на декларация, изискуема по реда на ЗКПО е необходим да се установи безспорно, че санкционираното лице е било задължено да подаде такава декларация. В случая не е изследвано изобщо и по преписката липсват данни, от които да е видно дали [фирма] е осъществявало дейност през 2017 г., съответно дали за същото е съществувало задължение да подаде годишна данъчна декларация и годишен отчет за дейността. Напротив представените в производството пред СРС „нулеви“ Справки декларации за календарната 2017г. доказват, че дружеството не е имало приходи и не е извършвало разходи през относимия период.

В допълнение към гореизложеното в § 1, т. 30 от ДР на Закона за счетоводството е дадена дефиниция на понятието "Предприятия, които не са осъществявали дейност през отчетния период" , това са именно предприятия, за които едновременно са налице следните условия: през отчетния период не са извършвали сделки по чл. 1, ал. 1 от Търговския закон; през отчетния период не са възникнали условия да бъде признат приход съгласно Закона за счетоводството и приложимите счетоводни стандарти; не са осъществявали дейност, свързана с инвестиции, производство и/или продажба; не са осъществявали покупка на стоки и услуги с цел получаване на доходи и печалби. Както пред настоящата инстанция, така и в производството пред СРС доказателства, че тези условия не са налице, не са представени. В този смисъл, възраженията, че наличието на назначени лица в дружеството лице по трудов договор, за които има подадени Декларации Обр.1- за работници и служители, осигурени за всички социални рискове дружеството е достатъчно обстоятелство, което доказва извършване на дейност през процесния период, са неоснователни. Назначаването и осигуряването на работници, не попада в изрично изчерпателно изброените условия,

на които следва да са отговаря всяко предприятие за да се приеме, че не е извършвало дейност през отчетния период, поради което наличието им не води до извод, че ответникът по касация е извършвал дейност през календарната 2017г. След като не е доказано осъществяването на елемент от фактическия състав на нарушението, то не може да се приеме, че такова е било извършено, от което следва, че санкцията е наложена незаконосъобразно.

Възраженията на касатора, че за да намери приложение нормата на чл.92, ал.4 ЗКПО следва предприятието, което не е осъществявало дейност през отчетния период, да декларира това с нарочна декларация са неоснователни. Следва да се отбележи, че въведеното с чл.38, ал.9, т.2 ЗСч. (ДВ, бр.92/2017г.), задължение за деклариране на обстоятелството, че не е осъществявана дейност през отчетния период, е различно от задължението по чл.92 ЗКПО, за публикуване на годишна данъчна декларация по образец за данъчния финансов резултат и дължимия годишен корпоративен данък, в срок до 31 март на следващата година. Неподаването на предвидената декларация за неосъществяване на дейност за този данъчен период, не променя извода, че изискването за публикуване на ГДД е отпаднало по отношение на този търговец. С оглед на това правилно е прието от районния съд, че е налице хипотеза по чл.92, ал.4 ЗКПО, която изключва реализирането на административнонаказателната отговорност.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав,

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 23.10.2019г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 96^{-ти} състав по н.а.х. дело №1707/2019г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.